

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות**

120

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבַרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת"

צריך כל אדם לראות, שלא יפסק חבל האמונה בימיו, אלא יכבד את ה' מכל מה שחננו. מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק

חיוב קיום הדת

למחות ביד המבטלים את התורה. אבל הוא הדין שכל אחד מישראל שהוא נשוא פנים בעירו ויש בידו כח לחזק דת התורה, חל עליו החיוב הזה! וכמו שאמרו חז"ל: 'כל מי שיש בידו כח למחות באנשי עירו ואינו מוחה, נתפס על עון אנשי עירו'. ואם הוא מטה אותם לדרך הישרה ונתחזקה הדת על ידו, יש עליו ברכה האמורה בהר גריזים! והנה חז"ל אמרו (בסוטה דף ל"ז): 'ששה שבטים עלו לראש הר גריזים וששה עלו לראש הר עיבל והכהנים והלויים והארוֹן למטה באמצע. הפכו ליום פניהם כלפי הר גריזים ופתחו בברכה: "ברוך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה..." ואלו ואלו עונין: "אָמֵן"! חזרו והפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה ואומרים: "אָרוֹר האיש אשר יעשה פסל ומסכה..." וכן כולם, "אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבַרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת..."

ומה נורא הוא הענין הזה, בין לטוב ובין למוטב, שיצא מפי ששים ריבוא מישראל, בצירוף הכהנים והלויים וארון ברית ה' עמהם.

נמצא; דכל הרואה להקים דת התורה כמה שבכחו, מתברך מפי הכהנים והלויים וששים ריבוא מישראל בהסכמת ארון העולם, שהיה אז ארון ה' באמצע. וכי יש לך ברכה טובה כזו? ולדעתי זה שנאמר בקרא: "לְמוֹכִיחִים יִנְעַם וְעֲלִיָּהֶם תָּבוֹא בְרַפְתְּ טוֹב" (משלי פרק כד), היינו:

והנה ביאור הכתוב הזה, כולל שני ענינים: אחד - שכל אחד מישראל מחויב להחזיק את התורה במאורו כל אחד לפי כחו וכמפורש בדברי חז"ל בכמה מקומות. ועוד כולל הכתוב הזה הקמת דת התורה בכללה. וזה תלוי ביד בית דין, שיש בידם כח לענין זה. וכדאיאתא בירושלמי סוטה וז"ל: "אֲשֶׁר לֹא יָקִים" וכי יש תורה



נופלת? .. רבי שמעון בן חלפתא אומר: "זה בית דין של מטון", דאמר רב יהודה ורב הונא בשם שמואל: "על הדבר הזה קרע יאשיהו ואמר: 'עלי להקים'". וכתב הרמב"ן בפירושו: ידרשו בהקמה הזאת - בית המלך והנשיאות - שבידם להקים את התורה ביד המבטלים אותה. ואפילו היה הוא צדיק גמור כמעשיו והיה יכול להחזיק התורה ביד הרשעים המבטלים אותה - הרי זו ארוֹר! עכ"ל.

וכאמת, הא דנקט בית דין, משום דסתם בין דין בזמנם, היה בידם כח

בירושלמי בסוטה (פ"ז ה"ד); "אֲשֶׁר לֹא יָקִים" וכי יש תורה נופלת? .. רבי שמעון בן חלפתא אומר: "זה בית דין של מטון", דאמר רב יהודה ורב הונא בשם שמואל: "על הדבר הזה קרע יאשיהו ואמר: 'עלי להקים'". אמר רבי אסי בשם רבי תנחום בר חיאיא: "למד ולימד ושמר ועשה והיה סיפק בידו להחזיק - ולא החזיק - הרי זה בכלל ארוֹר! ר' ירמיה בשם רבי חיאיא בר' אבא: "לא למד ולא לימד לא שמר ולא עשה ולא היתה ספיקה בידו להחזיק - והחזיק - הרי זה, בכלל ברוך!" דאמר רבי חנא א"ר ירמיה: "עתיד הקב"ה לעשות צל לבעלי מצוות בצילן של בעלי תורה, שנא' (קהלת ז): "כִּי בְצֵל הַחֲכָמָה בְּצֵל הַכֹּסֵף" ואומר: "עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתַמְכִּיהָ מְאֹשֶׁר" (משלי ג).

וה'חפץ חיים' בספרו חומת הדת - מאמר חזוקת הדת - מאמר ד; מבאר גודל החיוב לחזק את הדת מפני הברכה והקללה האמורות בזה, על הר גריזים והר עיבל.

כתיב בתורה: "אֵלֶּה יַעֲמְדוּ לְבָרֶךְ אֶת הָעָם עַל הַר גְּרִזִים.. וְאֵלֶּה יַעֲמְדוּ עַל הַקְּלָה בְּהַר עֵיבָל.."

"אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבַרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְעֲשׂוֹת אוֹתָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן". ואמרו חז"ל; שכל הארוֹרים, פתחו מתחלה בברכה. ואם כן, אמרו מתחילה: "ברוך המקים את התורה". וכל י"ב השבטים ענו על זה, "אָמֵן"!!

'גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי', עם ביאור 'חברותא'. למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בו לפסיקת הלכה

סיכוך לפני העמדת דפנות

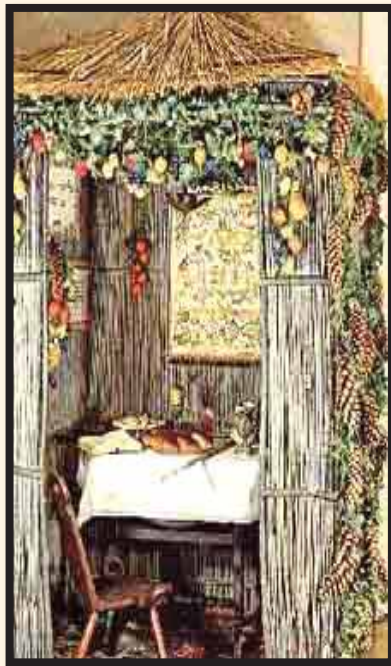
בדף ד' ע"ב תנו רבנן: 'נעץ ארבעה קונדיסין (עמודים) וסיכך על גבן, רבי יעקב מכשיר וחכמים פוסלין' ונחלקו האמוראים, באיזה אופן נחלקו: דעת רב הונא; שהמחלוקת היא על שפת הגג, שלדעת רבי יעקב אנו רואים כאילו שמחיצת הבית שלמטה נמשכת עד הסכך. ואין חכמים מודים לו. אבל אם נעץ הקונדיסין באמצע הגג, אף רבי יעקב פוסלו, משום שאין כאן מחיצות כלל. ודעת רב נחמן; שרבי יעקב מכשיר אף באמצע הגג (ומדובר שהקונדיסין עוביים טפח, שיש עליה שם מחיצה). אבל בשפת הגג, אף חכמים מודים, שהסוכה כשרה. וכטעם הנ"ל שאנו רואים את מחיצות הבית שנמשכין עד הסכך.

ולהלכה; אף אם נעץ עמודים על שפת הגג וסיכך על גביהן, אין סוכתו כשרה (עי' מ"ב תר"ל סקל"א). ויש לעיין לדעת הט"ז הנ"ל, שאם עשה הסכך לפני המחיצות הסוכה פסולה, מה יהא הדין אם נעץ ארבעה עמודים בשפת הגג וסיכך על גביהן ואחר כך עשה המחיצות, האם גם באופן זה יפסלו את הסוכה מדין 'תעשה ולא מן העשוי', או לא? שניתן לומר, שאף שלהלכה אפילו בשפת הגג צריך מחיצות גמורות ואין מועיל מחיצות הבית שתחתיהן, מכל מקום יתכן שאינו אלא מהלכות מחיצות שבסוכה, אבל להחשיבו 'סככה' מצד שצריך שיוסכך על גבי מחיצות, בזה מועיל מה שיש מחיצות בבית שלמטה.

(ואם כנים הדברים, אפשר לישב, מה שנקראו הכרובים בשם 'סככה' אף שאינם סוככים על גבי דפנות, שהרי הכרובים סיככו על גבי הכפורת והארון ולכן ניתן לומר: 'גוד אסיק מחיצתא' ולכן נקראו הכרובים בשם 'סככה' כמי שמסככים על גבי דפנות. ויתכן שאפילו אם לא נפרש שהכרובים נקבעו בשפת הכפורת אלא משוכים לפנים, מכל מקום, הזר יכול לשמש כמחיצות הניכרות כדי לומר: 'גוד אסיק מחיצתא'. ויל"ע אם אומרים 'גוד אסיק' כשהחלל הפנימי פחות מעשרה טפחים, אף שהמחיצה עצמה עשרה, שהרי בארון, המחיצה עצמה היה לה עשרה שנמשכה מחוץ לכפורת בזר, אף שהחלל עצמו לא היה לו עשרה טפחים). ■

קושית הגרי"ש אלישיב

בדף ה' עמוד ב' חוקרת הגמרא מנין שסוכה יש לה להיות, לכל הפחות בגובה עשרה טפחים? ולמדוהו ממה שנאמר: 'וְהָיוּ הַכְּרֻבִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַל הַסִּכְכִּים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְפֹּת' (שמות כה) והכרובים היו בגובה עשרה טפחים וקראה התורה בשם 'סככה'. הרי שסככת סוכה גם כן יש לה להיות לכל הפחות



בגובה עשרה טפחים. והקשה מרן הגרי"ש אלישיב (בספר הערות עמ"ס סוכה) הרי הכרובים, אינם סוככים על גבי דפנות (שרחוקים מדפנות ההיכל יותר מד' אמות) ומכל מקום נתנה להם התורה שם 'סככה'?! והלא לדעת הט"ז, הלבוש והגר"א ועוד אחרונים; כל שאינו מסכך על דפנות, אינו קרוי בשם 'סככה' ולמה קרויים הכרובים בשם 'סככה'?. ולכאורה, הרי זו ראייה מכרעת לדעת הב"ח וסיעתו, הסוברים שאף סכך שאינו מסכך על גבי דפנות, קרוי בשם 'סככה', שהרי אנו רואים בכרובים, שאינם סוככים על גבי דפנות ומכל מקום נקראו בשם 'סככה'.

מערכת 'חברותא' מיוחד ל'גנזי המלך'

מסכת סוכה דף ה' ע"ב

שאלה: בסוכה שבביתי לאחר שאני מעמיד את הדפנות אני מתקשה בסיכוך הסכך בגלל הזווית שהסוכה ממוקמת שם, רצוני לברר: האם מותר לי לסכך את הסכך לפני העמדת הדפנות שבאופן זה יקל עלי הסיכוך משמעותית?

תשובה: בהגהות מיימוני (הלכות סוכה פ"ה ה"ט אות ל') כתבו שאין לעשות הסכך קודם שיעשה הדפנות תחילה והביא הרמ"א את דבריו (סוף סימן תרל"ה). וכתב הט"ז (שם סק"ד) שאם עשה הסכך קודם שיעשה הדפנות הרי זה פסול בדיעבד, משום שסכך בלא דפנות אינה נקראת סכך, שאין זה מסכך ואחר כך כשיעשה הדפנות הרי היא פסולה, מדין 'תעשה ולא מן העשוי' שנלמד ממה שנאמר: 'חָג הַסִּכְתּוֹ תַעֲשֶׂה לָךְ שִׁבְעַת יָמִים' (דברים טז) שבשעת עשייתה תהיה עשויה בהכשר. וכן פסק הלבוש (סו"ס תרל"ה) וכן דעת האליה רבה בשם ספר האמרכל ובגדלי ישע וכן הכרעת הגר"א וכן נראה דעת המגן אברהם (סק"ד) וכן נראה דעת המשנה ברורה (סק"י).

אבל הב"ח חולק שאף אם עשה הסכך קודם לדפנות כשרה בדיעבד, משום שאף סכך ללא דפנות קרוי סכך, שעשוי לצל ואין בזה פסול 'תעשה ולא מן העשוי' והביא ראייה מדברי רש"י על המשנה (ט"ז): 'המשלשל דפנות מלמעלה למטה', שפירש רש"י - 'שהתחיל לארוג מטה', הרי מתבאר מלשון רש"י, שכבר נעשה הסכך קודם שעשה הדפנות. (והט"ז וסיעתו דוחים ראייה זו. שכונת רש"י: על מקום שעתידי להיות סכך) ומוסיף הב"ח שלכתחלה אין לעשות כן (ולא פירש הטעם). וכן דעת הברכי יוסף ושיירי כנסת הגדולה (הו"ד בשערי תשובה סק"ג). הרי שנחלקו האחרונים; אם סכך ללא דפנות יש לו שם 'סככה', או רק סכך המסכך על גבי דפנות יש לו שם 'סככה'. וזהו שרש מחלוקת הפוסקים.

מוסר השכל שני יודין שאינם שם ה'

מתי שני יודין מרכיבים את שם ה' ומתי לא?

"מה ההבדל?" = שאלתי. למה צרופם של אלה הוא שם ה' וצרופם של אלה הוא סוף פסוק? "בני" - אמר לי המלמד - "כלל יהיה בידך: שני יודין הנצבים זה לצד זה - הם שמו של הקב"ה. אבל, אם אחד מהם עומד למעלה מן השני... אין הם ראויים ליצור שם ה' ואינם אלא סוף פסוק..."



והשיב: "כשנכנסתי למקרא, למדני רבי ששני יודין המופיעים זה לצד זה הם שם ה'.. כשהגעתי לסוף פסוק ראיתי שם שתי נקודות כמו שני יודין וקראתי אותם כשם ה'." - המלמד הפסיק אותי ואמר לי כי אלה אינם אלא סימן לסוף פסוק."

רבי נפתלי מרופשיץ היה אומר שבבית רבו שלמדו מקרא, למד גם את הכלל החשוב מכללי 'בין אדם לחברו' שאנו מצווים לתקנם בימי הדין והרחמים, שאדם מישראל אסור לו שיראה עצמו למעלה מחברו. "כיצד למדת זאת ממנו עוד בילדותך?" - שאלוהו.

עלי הגיון מכה שלא כתובה

מנין שקללת "וְכָל מִכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה" כונתה למיתת צדיקים?

ואביהוא.. בכמדבר - מיתת אהרן. רק "בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּאת" - בספר דברים, עד לפרשת התוכחה, לא נזכרת מיתת צדיקים. מכאן איפוא שהנאמר: "וְכָל מִכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה" הכונה למיתת צדיקים... ■

אומר ה'נודע ביהודה': בכל ספר וספר מחמשה חומשי תורה נזכרת מיתת צדיקים: בבראשית - מיתת האבות. בשמות - מיתת יוסף. בויקרא - מיתת נדב

בפסיקתא נאמר; כי הקללה המופיעה בפרשת התוכחה אנו קוראים בשבת, כ"וְכָל מִכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּאת", כונתה למיתת צדיקים. וזאת מניין?

רמז

הארץ העליונה והארץ התחתונה

פרשת הבכורים רומזת על חלקו של האדם מישראל בעולם הבא. רבנו בחיי

יקח בידו להקביל פני ה' אלא מדברים המובחרים שעשה בעולם הזה. עוד רמז על התורה שנקראת ראשית.

ואמרו: "אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ" יתבאר על דרך אומרים ז"ל (ברכות ל"ה): 'כתיב: "לְהָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ" וכתוב: "וְהָאָרֶץ נָתַן לְבָנֵי אָדָם". לא קשיא, כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה'. הרי שאחרי שיעשה האדם מה שצוהו ה' נחשב הדבר שבאמצעותו עשה המעשה שהוא נתון לו במתנה. שזולת זה, כל מעשה האדם אין לנו בו יתרון, כי לפי שמפעלו כולו הוא באמצעות עולם שהוא בו ו"לְהָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ", לזה אמר: "אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ". ■

"וְלִקְחָתָּ" על דרך אומרו בס' הזוהר (ח"ב נט) כי כל אשר יעשה האדם מהמצוות ומעשים טובים בעורו חי מתקבץ על יד על יד, עד יום נסיעתו ובהם מקבל פני



מלך כדרך אומרו (ישעיה נ"ה) "וְהִלָּךְ לְפָנֶיךָ צִדְקָה" והוא אומרו: "וְלִקְחָתָּ מְרֵאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה" פרוש: לא

'והצצתי בפרשה זו שרומזת גם כן ביאת ארץ העליונה. ואמר: "וְהִיָּה פִי תְבוּאָה" שאין ראוי לאדם לשמוח אלא כשיבוא לארץ העליונה על דרך אומרו (משלי ל"א) "נִתְשַׁח לְיוֹם אַחֲרוֹן". כי שמחת עולם הזה אינה אלא הבל ורעות רוח. וחזר ואמר על איזה ארץ מדבר ואמר: "אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה". כי לזו יקרא נחלת עולם. ודקדק לומר "נָתַן לְךָ" כי בערך מה ששוה עולם העליון, כל מה שישגל אדם בעדו לא יגיע לחלק מאלף אלפים משוויו. ולזה אמר "נָתַן לְךָ" - בתורת מתנה. ולצד שצריך האדם לטרוח בעולם הזה, לקיים תורה ומצוות לזאת אמר: "וְיִרְשָׁתָּהּ". ואמר: "וְיִשְׁכַּתָּ בָּהּ" על דרך אומרים (ברכות לה): 'צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם'. ואמרו:



פרשת 'כי תבוא'

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה..."

אם אדם מקדש את הבקר, דהיינו; ראשית היום לעבודת ד' יתברך, הוא יכול להיות סמוך ובטוח שכל מעשיו באותו יום יהיו לשם שמים.

הראשית: ראש השנה, ראש החדש, ראש השבוע וראש היום.



"ולקחת מראשית כל פרי האדמה" (דברים כו ב)

אומר רש"י: "מראשית" - אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שבכרה, כורך עליה גמי לסימן ואומר: הרי זה בכורים'. ומקור הדברים במשנה (בכורים ג א): 'כיצד מפרישין הבכורים, יורד אדם בתוך שדהו ורואה תאנה שבכרה אשכול שביכר רמון שביכר, קושרו בגמי ואומר: הרי אלו בכורים'.

ואם יכרוך עליהם חוט פשתן או כתנה - כשר. אם כך, למה כתוב במשנה דוקא 'גמי'?

מובא ב'ליקוטי בתר ליקוטי' בשם רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל: למה ד' צוה להביא בכורים? האדם עבד בשדהו ועתה שהצמיחה פירות הוא אומר: "שלי המשובחים מכולם!"

ואיך הגעת לתוצרת משובחת יותר מאחרים?

אני יודע לעבוד! אני יודע איך להשקיע. כלומר; הוא עלול לחטוא בגאווה ע"י "כחי ועצם ידי".

אומר לו ד': את הפירות הראשונים, שעליהם גאוותך, אותם תביא לי. בכך תזכור שאני הוא הגורם ולא אתה...

'גמי' ר"ת: גְּדֵלִים מְעֵשִׂי -ק, להזכיר לו שלא יחטא ב"כחי ועצם ידי".

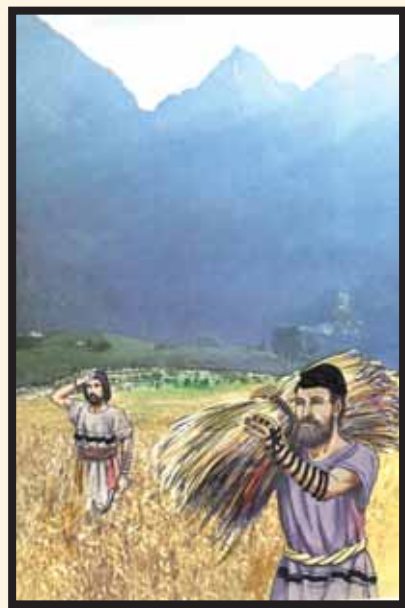


"כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר..." (דברים כו ב)

אם לאדם יש תבואה בסך של מאה טון, עליו לתת תרומה לכהן בסך שני טון (1 מ-50), מעשר ללוי (10 טון) וכן מעשר שני - בשנה ראשונה שניה רביעית

בהתאם...

אל האמרי חיים' בא חסיד והתנה את צרתו לפניו: "רבי, יש לי מחשבות זרות בתפילה, מה עלי לעשות?" ענה לו האמרי חיים: "ראשית עלינו לבחון מחשבות זרות מהן? אם אדם קם בחמש בבקר, טובל במקוה וממהר ללמוד דף גמרא ולאחר מכן מתפלל - אזי אם באות לו מחשבות בתפילה - הן מחשבות זרות.



אך אם אדם קם בשבע בבקר, יורד לתא הדואר, אוסף משם את העתון ועל כוס קפה עובר עליו בעיון ורק לאחר מכן נוטל את התפילין והולך בניחותא לבית הכנסת, לא לפני שדבר בדרך על דא ועל הא עם כמה ממכריו... וכשתפלל באות לו מחשבות זרות - אין אלו מחשבות זרות כלל ועיקר, אלא התפילה היא שזרה כאן..."

ועל זה נאמר (קהלת ב יד): "החכם עיניו בראשו", החכם מקדיש לדי' את

הרה"ג שלמה לוינשטיין מיוחד ל'גנזי המלך'

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצה אשר ד' אלקיך נתן לך ושמת בטנא..." (דברים כו ב)

אומר רש"י: "מראשית" - ולא כל ראשית, שאין כל הפירות חייבין בבכורים אלא ד' המינין בלבד. נאמר כאן "ארץ" ונאמר להלן "ארץ חטה ושערה" וגו', מה להלן מז' המינין שנשתבחה בהן ארץ ישראל אף כאן שבח ארץ ישראל שהן ד' המינין'.

אם נתבונן בשבעת המינים נראה שרובם באים מן העץ ולמה נקטה התורה בלשון "מראשית כל פרי האדמה"? בפשטות יש לומר; שכל מה שגדל על העץ, הוא גם מן האדמה ומי שטעה וברך 'בורא פרי האדמה' על פירות העץ - יצא ידי חובתו.

ברמב"ם נפסק; שבטנא שמים תחילה את השעורים, עליהן את החיטים ועליהן את התאנים והרימונים. מכאן שפרי האדמה הוא המונח ישירות על הטנא. וזה מה שאומר הפסוק: "ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצה אשר ד' אלקיך נתן לך ושמת בטנא" - את פרי האדמה אתה מניח ממש על הטנא.



"ולקחת מראשית כל פרי האדמה" (דברים כו ב)

אם אדם מקדש את הבקר, דהיינו; ראשית היום לעבודת ד' יתברך, סמוך ובטוח הוא שכל מעשיו באותו יום יהיו לשם שמים.

אך אם אדם מתחיל את יומו במעשי חולין (בקריאת עתון, למשל...), אזי גם תפילתו ולמודיו בהמשך היום נראים

מוסר

"אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבַר הַתּוֹרָה הַזֹּאת..."

פועל נאמן לא מסתפק בכך שהוא זריז, אלא מזרז גם את הפועלים האחרים

בספר 'שערי תשובה' (שער ג אות יט) כותב רבנו יונה: **זודע, כי נתחייב הנברא להיות ציר נאמן ועבד משכיל בכל מלאכת עבודת אדוניו והפועל הנאמן יהיה מהיר במלאכתו וישגיח על מלאכת הפועלים חבריו ועיניו על דרכיהם לראות אם באמונה הם עושים. ויזהירם ויודיעם את המעשה אשר יעשו, כי חפצו ורצונו אשר תיעשה מלאכת אדוניו בלא רמיה, על כן יחזיק ידי עושי המלאכה.**
דהיינו; פועל נאמן לא מסתפק בכך שהוא זריז, אלא מזרז גם את הפועלים האחרים.

ואמרו חז"ל: 'אדם שלמד ושנה ולימד לאחרים וקיים את התורה ויש בידו כח להחזיק ידי העוסק בתורה ובמצות ולא החזיק, הריהו בכלל "אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים".' ■

בליל שבת, לפני הקידוש, מבקשים 'זוכינו לקבל שבתות מתוך רוב שמחה ומתוך עושר וכבוד ומתוך מעוט עונות'. ולכאורה תמוה, הלא מן הראוי היה לבקש על מעוט עונות לפני שמבקשים על עושר וכבוד. ובכלל מה ענין השמחה והעושר והכבוד ל'מעוט עונות'? אלא אדם יכול לקבל עושר וכבוד וגם שמחה וכל זאת מתוך שיש לו "רוב עונות" כי ד' משלם שכר לשונאיו להאבידם. ■

וכדי שלא לביישו נתתי משלי". **"וּצְדָקָה תְּצִיל מִמָּוֶת"** (משלי י ב) ולא רק שהצדקה מצילה ממיתה משונה, אלא היא מצילה ממיתה עצמה. סיפר הרב ראובן שפירא שלפני זמן התקשר אליו אדם מר"ג ואמר לו שהוא עומד לחתן את בנו והוא מבקש להמשיך את מסורת אביו שבכל פעם שהיה מחתן את אחד מילדיו היה מחתן גם חתן עני. בקש האיש: "תמצא לי יתום שמתחתן באותו תאריך ואני אממן את החתונה שלו".

לאחר זמן איתר כלה יתומה העומדת להינשא בו ביום. אותו יהודי אכן העביר את הוצאות החתונה לחשבון האם של הכלה.

כשבוע לפני החתונה של בן התורם מרמת גן, נסע הבן עם חברים ברכב שנקלע לתאונת דרכים ובנסים גדולים יצא חי...

אל החתונה שנערכה בזמן, הגיע החתן מדדה על קביים...

כשהגיע הרב שפירא לחתונה של אותו בן, פגש בו אחד ממכריו שהחל לתהות על סיבת בואו לחתונה. הרב שפירא ניסה להתחמק, אך מאום לא עזר והמכר לא הרפה עד שסיפר לו את כל הספור במלואו.

סח לו המכר כממתיק סוד: "א-הה, **"וּצְדָקָה תְּצִיל מִמָּוֶת"**... אני עורך חתונה בעוד חדש, בבקשה תמצא גם לי חתן יתום..."



"יפתח ד' לך את אוצרו הטוב את השמים..." (דברים כח יב)

מה באות לרבות המילים **"את השמים"** וכי יש אוצר רע בשמים!?

לעתים ד' נותן טוב לאדם, אבל לאמיתו של דבר זה רע עבורו, שנאמר (דברים ז י): **"וּמִשְׁלֵם לְשִׁנְאָיו אֵל פְּנֵיו לְהַאֲבִידוֹ"**. כאשר אדם מרבה לחטוא, ד' משלם לו את שכר מעט מצותיו אשר עשה כאן בעולם הזה, על מנת שיגיע לעולם הבא נקי מנכסיו...

ולהיפך, אדם שיש לו רוב זכויות, ד' מביא עליו יסורים ונפרע ממנו בעולם הזה על מעט עונותיו, כדי שיגיע לעולם הבא עם זכויות בלבד ויקבל את שכרו בעולם הבא עבור המצות שקיים בעולם הזה.

נמצא שיש "אוצר" בשמים שיכול להיות טוב ויכול להיות רע - תלוי למי הוא ניתן ולשם מה...

וחמישית עליו לאוכלו בירושלים, או מעשר שני - בשנה שלישית ושלשית הוא נותן את המעשר לעניים.

אמרה התורה שהשנה השלישית היא שנת המעשר, שרק אחד מהמעשרות הנוהגים בשתי השנים הראשונות נוהג בשנה השלישית, לכן היא נקראת שנת המעשר.

סיום המעשרות הוא בפסח של השנה שלאחר מכן, דהיינו בשנה רביעית. לכן בערב פסח של שנה רביעית ושנה שביעית חייבים לבער את המעשרות.

לגבי מי שגר רחוק ויש לו כרם, אם יצטרך להביא את המעשר שני לירושלים הוא עלול להתקלקל. לכן התירה לו התורה לפדות את המעשר בכסף ואת הכסף להעלות לירושלים ושם לאוכלו.

מי שפדה בכסף ומשהה את הכסף הרי שסוף הזמן הוא ערב פסח של שנה רביעית או שנה שביעית, שאז חייבים לבער את המעשרות.

כשאדם מגיע לירושלים עם סכום גדול מאד, כיצד הוא יכול לאכול מזון בסכום זה!?

הפתרון - מחלקים את המזון לעניי ירושלים, ככתוב: **"כִּי תִכְלֶה לַעֲשֹׂר אֶת כָּל מַעְשֵׂר תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁת שְׁנַת הַמַּעְשֵׂר וְנִתְּתָה לְלוֹי לְגֵר לִיתוּם וְלֹאֲלִמְנָה וְאֶכְלוּ בְשַׁעְרֶיךָ וּשְׂבִעוּ"**.

ואז עליו לומר וידוי מעשרות: **"לֹא אֶכְלֵתִי בְּאֵנִי מִמֶּנּוּ וְלֹא בְּעֵרְתִי מִמֶּנּוּ בְּטָמֵא וְלֹא נִתְּתִי מִמֶּנּוּ לְמַת שְׂמַעְתִּי בְּקוֹל ד' אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי... אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי: הַשְּׂקִיפָה מִמַּעַן קְדֹשֶׁךָ... הַשָּׁמַיִם וּכְרָךְ אֶת עֲמֻךְ אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִתְּתָה לָנוּ כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּנוּ אֲרָץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ"** (דברים כו יד - טו).

אומר רש"י (בראשית יח טז): **"וַיִּשְׁקֹפוּ"** - כל השקפה שבמקרא לרעה חוץ מ'**הַשְּׂקִיפָה מִמַּעַן קְדֹשֶׁךָ"** (דברים כו טו), שגדול כח מתנות עניים שהופך מדת הרוגז לרחמים.

ומסופר על האמורא שמואל שישב בחברת גוי חוזה בכוכבים ועברה קבוצה של יהודים לחטוב עצים.

הצביע הגוי על יהודי מסוים ואמר: "אותו יהודי לא יחזור".

אמר לו שמואל: "הוא יחזור". כשחזרו, בקש שמואל מאותו חוטב יהודי להסיר את חבילת העצים מגבו ומצאו עקרב מת.

שאל אותו: "איזו מצוה קיימת היום?" סיפר חוטב העצים שיש ביניהם הסכם, שכל אחד מביא מעט אוכל מהבית ובארוחה מערבבים את כל האוכל ומחלקים בין כולם. "היום היה התור שלי להכין את האוכל והיה אחד שלא הביא

"אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת"

1 המשך מעמ' 1 >>>

דכל מי שמוכיח את חבירו לשם שמים והטה אותו לדרך הישרה הכתובה בתורת ה', עבור זה, יהי נועם ה' עליו ותבוא עליו ברכה טובה הנ"ל.

והנה מכל זה, מובן להיפך ח"ו, שמי שיש בידו כח להקים הדת והוא מתעצל בזה, הלא כתיב על זה: "אָרוֹר" והוא נתארר מפי שנים עשר שבטים וכו' וכו"ל. וידוע מה שאמרו חז"ל: ד"אָרוֹר", 'בו קללה, בו נידוי...'. ועבור זה חסרה השפעה בכל העולם, כי נתרשלנו בעו"ה בהקמת התורה שבוה חתמו את הברית בערבות מואב וכו"ל.

והנה להקים דת התורה תלוי בכל אחד במה שחננו ה' וכמו דכתיב: "כִּפְדֵּ אֶת ה' מְהוֹנֵךְ" (משלי פרק ג). ואמרו חז"ל: 'אל תקרי מהונך אלא מחונך', דהיינו; 'בכל מה שחננך!'. יש מי שחננו ה' בעושר רב ויש בידו להקים ישיבות ובתי תלמודי תורה, אין לך הקמת הדת יותר מזה. וכן מי שחננו ה' בפיו לדרוש רבים אודות זה, או שאר ענינים עיקריים הנוגעים לעצם שמירת הדת, כל זה בכלל הקמת הדת הוא וכן לעמוד בפרץ נגד הדברים הגורמים להריסת הדת ח"ו, המתעסק בכל ענינים כיוצא בהם, הוא בכלל ברוך.

ידוע מה שאמרו חז"ל (בסנהדרין דף ז): שבשעה שמכניסים את האדם לדין של מעלה, שואלים אותו: 'נשאת ונתת באמונה קבעת עתים לתורה?' הרי שדי לאדם שיקבע רק עת מיוחדת לתורה ויתר הזמן שביום ילך לעסקיו, אבל כל זה, בעת שיש שלוה בעולם, לא כן בזמן שנתרבו פוקרים ומורדים בה' ולא די להם שאינם רוצים לעבוד בעצמם לה', אלא גם משתדלים להפר הדת מאחרים, בזמן חושך כזה כולנו משועבדים לעבודתו כל היום, כל אחד במה שיש בכחו וכמו דכתיב: "כִּפְדֵּ אֶת ה' מְהוֹנֵךְ". יש מי שחננו ה' בלימוד גפ"ת, צריך להשתדל ללמד תורה לאחרים, הן לבעלי בתים הן לנערים. ויש מי שחננו ה' בעושר ויכול להרביץ על ידי עושרו. ויש מי שחננו ה' לדרוש לפני העם דברי מוסר, לעורר העם לשמירת שבת וללימוד התורה ולחנך את הבנים לתורה ויראת ה'.

מי הוא המחויב?

כלל הדברים; כל אחד מחויב לעשות כל ההשתדלות לכבוד ה' בכל עת ובכל

ליחד לו מקום ללמוד תורה עם תלמידים השומעים לדבריו ולזרום לקיום מצוותיה. ואל יפול לבבו עליו לומר, מה יהיה מאלו התלמידים המועטים וכי יתרומם כבוד ה' על ידי זה? אל יאמר כן! כי באמת עניני אלקות אינו כשאר ענינים של מלך בשר ודם...כי סוף דבר יהיה שאותם מועטים יתרבו ויתרבו ותרבה הדעת, עד שתחזור העטרה ליושנה.

והאות לזה ממה שאמרו חז"ל (ביבמות דף סד): 'עשרים וארבעה אלף תלמידים היה לו לרבי עקיבא ובעת הדבר, מתו כולם. והיה העולם שמש מן התורה, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנה להן. ואלו הן: ר' מאיר ור' יהודה ור' יוסי ור' שמעון ור' אלעזר בן שמוע ואלו האירו לכל העולם בתורתם והוחזרה העטרה ליושנה.'

ואף אנו בימינו, צריך כל אדם לראות, שלא יפסק חבל האמונה בימיו, אלא צריך לכבד את ה' מכל מה שחננו ולפרסם לפני מכיריו ותלמידיו השומעים לדבריו את כבוד הדר מלכותו של הקב"ה (וכמו שאנו אומרים בכל יום: "עַת לְעֲשׂוֹת לַה' הַפְּרוּ תוֹרַתְךָ" ותהילים פרק קיט) וכן את כבוד תורתו וכמו שאנו אומרים בכל יום: "וְשִׁנְנָתָם לְבָנֶיךָ" (דברים פרק ו). ואיתא בספרי: 'אלו התלמידים, שהם גם כן, קרואים בני' ואלו התלמידים כשתהיה בהם יראת השם, יפרסמו גם כן לתלמידיהם ומכיריהם כבוד ה' ותורתו בעולם וכן הלאה עד שיבוא משיח צדקינו. ואז יקוים מה שאמר הכתוב: "וְנִגְלָה כְּבוֹד ה' וְרָאוּ כָּל בְּשָׂר וַחֲזָו פִּי פִי ה' דְּבָר" (ישעיה פרק מ).

אין כמו אברהם!

(הגהה: וכן כהאי גוונא בראשית מחצבנינו אברהם אבינו ע"ה, שהוא היה האחד שנתדבק בימיו בשלימות באהבת ה' ונמרוד רדף אותו בכל מיני רדיפות והשליכו לכבשן האש. ומה היה סוף הדבר, שהקב"ה הצילו ממנו. וכן מן פרעה ואבימלך ומן ד' מלכים. ונתפרסם בימיו לשם ולתפארת לכל באי עולם, עד שאפילו בני חת נתנו לו כבוד גדול וקראוהו; "שִׁמְעֵנו אֲדֹנָי נְשִׂיא אֱלֹקִים אַתָּה בְּתוֹכָנו" (בראשית פרק כג). וכן הוכיח המלכים בימיו! שכתוב: "וְהוֹכַח אֲבָרָהָם אֶת אַבְיִמֶלֶךְ..." (בראשית פרק

זמן ולא ישייר לעצמו כי אם זמן מועט להרויח קצת לצרכי ביתו.. וככה ממש צריך להתנהג העובד ה' באמת, אם רואה שיוכל לפעול בדרשותיו על עם ה' לעוררם לתורה ועבודה אפילו לנסוע מעיר לעיר, אל יתעצל בזה ודומיא שמצינו אצל שמואל הנביא שאמר עליו הכתוב (שמואל ז): "וְהִלַּךְ מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה וְסָבַב בֵּית אֵל וְהִגְלִיל וְהַמְצִיפָה וְשִׁפְטָ אֶת יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַמְּקוֹמוֹת הָאֵלֶּה" וכעין זה איתא בתנא דבי אליהו וז"ל: 'ושמא תאמר אותן עשרים וחמשה אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו? לפי שהיה להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס עמהם, לילך ולקשור חבלים של ברזל במתניהם ולהגביה בגדיהם למעלה מארכובותיהם ויחזרו בכל ערי ישראל, יום אחד ללכיש, יום אחד לבית אל, יום אחד לחברון, יום אחד לירושלים וכן בכל מקומות ישראל וילמדו את ישראל וכו'. והם לא עשו כן! אלא כשנכנסו לארצם, כל אחד מהם נכנס לכרמו וליינו ולשדהו ואומרים: 'שלום עליך נפשי', כדי שלא להרבות עליהם את הטורח. וכשעשו בני בנימין דברים מכוערין ודברים שאינם ראויין, באותה שעה בקש הקב"ה להחריב את כל העולם כולו, אמר הקב"ה לא נתתי לאלו את ארץ ישראל, אלא כדי שיקראו וישנו ויעסקו בתורה כל ענין בזמנו וילמדו דרך ארץ. ולפיכך בגבעת ארץ, נתקבצו ויצאו למלחמה ונהרגו בהם שבעים אלף (בישראל) ומי הרג את כל אלה, הוי אומר; לא הרג אותן, אלא הסנהדרי גדולה שהניח משה ואהרן ופנחס בן אלעזר. עכ"ל.

וזהו שאמר הכתוב: "עַת לְעֲשׂוֹת לַה' " היינו; שיש עת שיש לעשות רק לה' לבדו, אימתי? בזמן ש"הַפְּרוּ תוֹרַתְךָ" והיינו; בזמן שנתרבו מפירי הדת בעולם. צריכים הנשארים לאזור חיל לכבוד ה' לבדו לעשות בכל השתדלות שלא יתמוטט קיום דתו ח"ו.

החויב בימינו

ולפי זה בימינו גם כן, כל איש ואיש שיראת אלקים נוגעת בלבבו וכבוד ה' ותורתו יקר בעיניו ואינו יכול להחזיר למוטב כל מכיריו, יראה על כל פנים

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

- פרק ו:

וראוי לך אחי לדעת; כי זכיות המאמין, אפילו אם יהיה מגיע אל התכלית הרחוקה בתקון נפשו לאלקים יתברך ואילו היה קרוב למלאכים במדותם הטובות ומנהגייהם המשובחים והשתדלותם בעבודת הבורא ואהבתם הזכה בו, אינם זכיות, מי שמורה בני אדם אל הדרך הטובה ומיישר הרשעים אל עבודת הבורא, שזכיותיו נכפלות בעבור זכיותם, בכל הימים ובכל הזמנים.

והמשל בזה; משני סוחרים הגיעו אל המדינה: הרויח אחד מהם בסחורה אחת שהיתה בידו, עשרת כפלי הקרן והיה הכל מאה זוז. והרויח השני כפל אחד בלבד והיו לו סחורות רבות והגיעו לידו עשרת אלפי זוזים. והיה ריוח הסוחר הראשון עם רוב כפלי הרויח תשעים זוז ועשרה חלקים מאחד עשר חלק בזוז. והיה ריוח הסוחר השני, חמשת אלפים זוזים עם מעט כפל הרויח. וכן אחי, מי שאין מתקן אלא נפשו בלבד, תהיה זכותו מעטה. ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות, תכפל זכותו, כפי זכיות כל מה שיתקן לאלקים! כמ"ש רז"ל: 'כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו' ואמר: 'משה זכה וזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו', שנאמר (דברים נג): 'צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל'. ואמר (משלי כד): 'ולמוכיחים ינעם ועליהם תבוא ברכת טוב'. ואמר (מלאכי ב): 'תורת אמת היתה בפיהו .. ורבים השיב מעון'. ואמר (דניאל יב): 'ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד'. ועל כן צוה הבורא להוכיח את המקצרים, כמ"ש (ויקרא יט): 'הוכח תוכיח את עמיתך'. ואמר ז"ל: 'עד היכן היא תוכחה? רב אמר: 'עד קללה' ושמואל אמר: 'עד הכאה' ' ונאמר: (משלי כח): 'מוכיח אדם אחרי חן ימצא'.

השמים ואלקי הארץ (בראשית פרק כד) ופירש"י: **'הרגלתי שמו כפי כל בריה'** ואומר: **'ואת הנפש אשר עשו בחרן'** (בראשית פרק יב). ותירגם אונקלוס: **'דשעבדו לאורייתא'**. וצוה לכולם לילך בדרך ה' ואף למלכים הוכיח, אשר אינם מוחים לעבדיהם שנשכלים באיסור גזל (וכמו שכתוב: **'והוכח אברהם את אבימלך על אדות באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך'** ולא כתיב: **'אשר גזלוהו'**. להורות: שאמר, שאיני מערער על שעשו לי רעה, אלא, אני מקפיד על עצם איסור גזל, שהופקר אצלם) שהוא נגד דרך ה'. וכ"ש שהוכיח בזה לאחרים. ועל אשר התחזק בכל כחו לזרו לכל הנבראים שיכירו אלקותו וילכו בדרכיו, על כן זיכהו ה' ונתן לו את יצחק וכן אחר כך את יעקב.

היוצא מדברינו; שכיון שאנו מזכירים תמיד זכותם של האבות שתגן עלינו, צריכים אנו גם כן להתנהג בדרך זו, לזרו אחד לחבירו וכל שכן לבני לעבודת ה' ובזה תהיה לנו זכות לפני ה' בזה ובכא. עד כאן דברי החפץ חיים 'וצ"ל.

העצה ליום הדין

ומעתה מי שרוצה לזכות לברכת 600,000 בני ישראל, כהנים ולוים וברכת ה' יתברך עמהם: **'ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת.. וענו כל העם אמן'** ידאג, לרכוש קלטות טייפ, וידיאו, סי.די ודי.וי.די ולהפיץ בכל אתר ואתר אצל קרוביו ומכריו וחבריו, כל איש ישראל, כפי דברי החפץ חיים' דלעיל. ובכך יזכה לקיים מאמר חז"ל: **'חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב? והרוצה להגיע ליום הדין מלא וגדוש בזכויות ולצאת זכאי בדינו וכמי, שרבים צריכים לו, יעשה כן!!**

וכדברי רבינו בחיי בספר חובת הלבבות - שער עשירי שער אהבת ה'

(כא). וכן כה"ג יצחק עם אבימלך, אף שבתחילה גרשוהו מגרר, מכל מקום סוף דבר היה, שהמלך בעצמו בא אליו לכרות עמו ברית. וכן כה"ג יעקב עם לבן, אף שבתחלה היה לו רדיפות ממנו, מ"מ סוף דבר היה, שיצא מן יעקב אבינו י"ב שבטים והפרם והרבה ה', עד שיצא מהם אומה שלימה. ונשאר שם האבות כולם, לשם ולתפארת לכל באי עולם עד היום הזה! מה שאין כן, נמרוד ולבן וחבריהם אין שום אחד שזיכיר שמם לתהלה. וכן לא נזכר בשום מקום, שיצאה מהם איזה אומה, או שבט, אלא, כלו הם זורעים!.

וזו היתה מדת אברהם אבינו, כמו שכתוב: **'כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמו ירדף ה' לעשות צדקה ומשפט'** (בראשית פרק יח). וביאור הכתוב; כי באמת היו בזמנו כמה עובדי ה', שהיה בית מדרש גדול של שם ועבר שהיו במדרגת נביאים (כמו שכתוב: **'וימלכי צדק מלך שלם .. והוא כהן לקל עליון'**) (בראשית פרק יד). וידוע שזה קאי על שם וכן מה שכתוב: **'ותלך לדרך את ה'.. ויאמר ה' לה'** (בראשית פרק כה) הוא הכל, על ידי שם. כמו שפירש"י. וכן עבר, אמרו עליו חז"ל: שנביא גדול היה, שקרא שמו פלג. כמו שפרש"י והיו מתקבצים אליהם שם אנשים לעבוד לה' ואף על פי כן לא יצאה מהם אומה, או אפילו משפחה, שתזכה לעבוד לה'! ולמה זה? על כן גילתה לנו התורה טעמו של דבר והוא; מפני שאלו כולם, היתה כל מגמתם, רק שהם עצמם, יעבדו לה'!

אבל אברהם אבינו ע"ה, שהיה אוהב נאמן לה' יותר מכולם, כמו שקראו הכתוב: **'אברהם אהבי'** (ישעיה פרק מא), התבונן בעצמו, מה יהיה סוף הדבר?! הלא האדם לא יחיה לנצח ומוכרח למות ואם כן ח"ו יתבטל כבוד ה' מן העולם ועל כן, עמל בכל כחו לפרסם אלקותו בעולם לעיני הכל. כמו שכתוב: **'ויקרא שם אברהם בשם ה''** (בראשית פרק יג) ונאמר: **'ואשבעה בה' אלקי**

ארגון אוצרות חיים
בנשיאות הראשלי"צ הרב עובדיה יוסף

ראש השנה עם אוצרות חיים -תשס"ו

במלון נאות מדבר המחודש בבאר שבע

★ בהשתתפות ★
הרב ישראל נח ברגר שליט"א
הפייטן דוד שלמה שירו הי"ו

◀ גלאט כשור-משגיח צמוד
◀ פעילות לילדים-הפתעות וממתקים
◀ שירה והרצאות מרתקות

בתאריכים:
כט אלול - ב' תשרי
22-24/09/06

האלף ההשנה לא הסגולה

לפרטים אוצרות חיים רח' התקווה 73 ת"א 03-6880091 050-1131740

ברכה לרב אמנון יצחק מאזורת בן ג'מה	ברכה והצלחה לג'יורג'יו בן רוזיטה
ברכה לכנסתו כבירת אברהם אבינו לדניאל אנג'לו מורדכי בן ג'מה	ברכה למשפחתה של אריאל בן אוריטה
בריאות למשפחתו של אנצו בן לטיציה	ברכה להצלחת משפחתו של יעקוב סילביו בן ברונה
לעלוי נשמת אסתר בת סולטנה	



אינך סוחר כיום?

אנו מציעים לך התחברות לחשבונות מנצחים, הנח לסוחרים המנצחים לסחור עבורך.

לפתיחת חשבון
חייג *2021
IX
www.finotec.com

0% עלות מס!

אתה תרוויח וניכוי המס במקור עלינו פינאטק היא החברה היחידה המאפשרת לך להינות מרווחים ללא תשלום בפועל על ניכוי המס במקור.

רק בפינאטק מנכים מס בסוף השנה על רווחים ומקבלים אותם מייד בחזרה כזיכוי למסחר!!!

זאת עד לרווח של \$100,000

פינאטק, פלטפורמת מסחר אלקטרונית בזמן אמת, למסחר במט"ח, סחורות, מדדים ואופציות. פינאטק הינה חברה ציבורית אמריקאית הרשומה למסחר בנסדא"ק ומפוקחת ע"י הרשות לניירות ערך בארה"ב.

- 8 שנות פעילות בתחום • קרוב ל-3 מיליארד דולר מחזור עסקאות חודשי
- מפוקחים ע"י הרשות לניירות ערך בארה"ב • רשומים בנסדא"ק
- מקצועיות ואמינות • ליווי אישי

היתר עסקה מאושרת על ידי הגאון הרב סילמן שליט"א